

INT. TRAMVAJ - DAN

Devojka, u ranim 20-im, sa slušalicama u ušima, skroluje po telefonu, ali u stvari želi da ga ostavi i gleda kroz prozor. Sedi na sedištu u tramvaju. Ksilofon je pored nje u futroli.

Tramvaj staje.

Momak, takođe u ranim 20-im, sa kamerom oko vrata, ulazi.

Pogledaju se na trenutak, ali devojka brzo skrene pogled.

Momak sedi. Pokušava da skrene pogled, ali ne može dugo. Ponovo je pogleda.

Kada to učini, ona takođe pogleda njega.

To ga podstiče da ustane i priđe joj.

IVAN

(Nervozniji nego što obično jeste)

Izvinite, ja sam ulični fotograf ovde i... mogu li da napravim vašu fotografiju?

JOVANA

(Počastvovana, nervozna i malo nesigurna)

Ovde? Ne znam. Jesi li siguran?

IVAN

Da

(Podmeće kameru prema oku)

Možeš li da pogledaš kroz prozor na trenutak?

Jovana to čini.

Ivan napravi fotografiju.

IVAN

I možeš li da pogledaš pored mene? Preko mog ramena.

Jovana se smeši i to radi.

Ivan napravi fotografiju.

JOVANA

Da li ovo radiš svakoj devojci koju sretnješ?

IVAN
(ozbiljno)
Ne.
(Kamera se klati iz njegovih
ruku i ponovo visi na
njegovom ramenu, on uzima
telefon)
Da li bi želela da ti pošaljem te
fotografije?

JOVANA
Ako su dobre. Mogu li da ih vidim?

Ivan brzo i srećno uzima kameru i pokazuje joj.

Jovana pogleda fotografiju, posebno prvu, onu na kojoj gleda
kroz prozor. Crno-bela je.

JOVANA
Izgleda da sam tužna. Možeš li da
napraviš još jednu?

IVAN
Pogledaj sledeću, drugačija je.

U sledećoj fotografiji, ona izgleda srećno, još uvek nervozno.

IVAN
Sviđa mi se ova.

Gledaju se nespretno, sa crvenim obrazima.

JOVANA
Možeš mi poslati ovu.

Ivan pogleda kroz prozor, a zatim se ponovo pogleda u Jovanu.

IVAN
Hoćeš li da siđeš i prošetaš sa
mnom? Na sledećoj stanici?

JOVANA
(smeje se)
Misliš da ću pratiti stranac?

IVAN
Dozvolila si mi da napravim tvoju
fotografiju.

JOVANA
To je nešto drugo.

IVAN
Zovem se Ivan.

Ivan pruža ruku.

JOVANA

Jovana.

Jovana mu pruža ruku.

Tramvaj staje. Ivan ide ka izlazu, osmehuje se i izlazi.

IVAN

Drago mi je, Jovana!

Jovana oklijeva na trenutak, a zatim brzo izlazi da ga prati.

EKSTERIJER - SLUČAJNA ULICA U GRADU

Široki kadar njih dvoje kako hodaju.

IVAN

Sviraš violin?

JOVANA

Svirala sam. Pa, još uvek sviram.

IVAN

Svirala si?

JOVANA

Bila sam bolja. Moji roditelji su imali određena očekivanja, i nisam ih baš ispunila.

Ivan primećuje promenu u njenom tonu.

IVAN

Koja očekivanja?

JOVANA

Vežbanje, sviranje, stalno. Volim to, ali ono što sam volela nije uvek bilo ono što su oni voleli. Uvek je moralo da bude savršeno. Svaka nota.

IVAN

Razumem. Ne znam mnogo o muzici, ali volim da fotografišem stvari koje nisu „savršene“.

JOVANA

(smeje se)

Kao ja u tramvaju.

IVAN

Da, ali ne. Nije svaka fotografija treba da bude osmeh. Ponekad treba da bude samo stvarna. Stvarne emocije, stvarni momenti.

JOVANA

Nekada sam to mislila o muzici. Mislim da još uvek mislim.

IVAN

Ljudi su mi uvek govorili da nađem „pravi posao“. Ali ne mogu baš da se zamislim da radim bilo šta drugo.

Ivan staje da napravi fotografiju. Jovana gleda.

Muzika ulazi.

Kadar Beograda. Krenuli su ka Kalemegdanu.

EKSTERIJER - KALEMEGDAN - DAN

Srednji kadar njih dvoje kako hodaju stazom.

JOVANA

Ne plašiš se, fotografišući ljude u javnosti?

IVAN

Plašim se. Ali većinu vremena, mislim da me oni nikada ne primete. Trudim se da to obezbedim.

JOVANA

Mislim da te primete.

IVAN

Uprkos tome, ne mislim da su moje fotografije o meni. Kada vidiš fotografiju, to je sve što vidiš. Nije o onome ko je to napravio. To je drugačije od sviranja violine na sceni. Ljudi te vide. Ali ono što čuju je muzika. Muzika je ono što ih pogađa.

JOVANA

Nikada nisam razmišljala o tome na taj način. Valjda sam uvek bila fokusirana na to šta mogu da postignem sa violinom. Šta mogu da dokažem njom.

IVAN

Možda nije reč o dokazivanju bilo čega, već o tome da se oslonimo na osećanja.

(pauza)

Široki kadar njih dvoje kako hodaju.

IVAN (Nastavak)

Zato volim da fotografišem ovde, na Kalemegdanu. Ljudi donose delove sebe ovde, a zatim možda, na neki čudan način, ostave deo iza sebe. To je vanvremensko na taj način.

JOVANA

Lepo je. Ali takođe... pomalo ukleto. Kao da ljudi traže nešto što je nestalo. Ili pokušavaju da zaborave.

IVAN

Kao da je park bio svedok svakog tipa ljubavi i svakog tipa gubitka. To pokušavam da zabeležim. Posebno prostor između ljudi, nekih koji se plaše da se otvore, ali pokušavaju uprkos tome.

Gledaju se.

Jovana vadi cigarete i upaljač iz džepa.

Oboje kreću prema mestu za sedenje u blizini.

JOVANA

Znaš, nekada sam ovde svirala violinu.

IVAN

Zaista?

JOVANA

Da, bilo je na otvorenom, ali na neki način, osećala sam da je to mesto gde mogu da se sakrijem. Gde sam mogla da sviram samo za sebe.

IVAN

Za koga si mislila da sviras?

JOVANA

Za svoje roditelje. Ali nikada nisam imala osećaj da sam ih zadovoljila. Uvek sam bila ovako blizu. Možda zato sam prestala da sviram toliko.

IVAN

Ali još uvek je носиš. Još uvek je imaš sa sobom.

JOVANA

Ne znam šta da radim sa njom. To je... deo mene. Ako bih otišla od nje, osećala bih da sam失败. I plašim se da to priznam.

IVAN

Nema ništa loše u tome da ne uspeš. I kao što si rekla, već si neuspešna u očima svojih roditelja.

JOVANA

Nikada nisi osetio tu pritisak od svojih roditelja?

IVAN

Nikada nisam znao svoje roditelje.

Ivan gleda ka Novom Beogradu. Jovana ga gleda trenutak, a zatim povuče dim iz cigarete.

IVAN (Nastavak)

Ponekad mislim da bi bilo lepo. Imati nekog ko me vodi, ko me uči. Ali možda onda ne bih bio to što sam sada.

JOVANA

Ne mislim da postoji ja. Čak ni ne znam ko sam.

IVAN

Ti si devojka koja nosi violinu, i tugu. Ko želiš da budeš?

Jovana uzima još jedan dim.

IVAN (Nastavak)

Možda neko ko svira tu violinu.

Jovana gasi cigaretu i smeši se.

IVAN (Nastavak)
Kao sada, i možda mogu da napravim
fotografiju.

Ivan skače i šali se kao da je spreman da napravi fotografiju.

Jovana crveni, ali ne može da prikupi hrabrost da svira.

JOVANA
(Igrajući se)
Stvarno želiš da napraviš
fotografiju kako sviram violinu?

IVAN
Ako je stvarno. Nema tog
insceniranog, lažnog srećnog
osmeha.

JOVANA
Ne znam šta bih svirala.

IVAN
Možeš da razmišljaš o tome uz
kafu, možda večeru.

JOVANA
To bi bio spoj. Sad smo kao ti
ljudi.

IVAN
Nije to tako loše, zar ne?

Pauza na Jovani.

PREKID NA:

INT. KAFIĆ - KASNIJE

Ovo može biti montaža, kadrovi njih dvoje kako ulaze u kafić, provode dobro vreme, jedu, piju, smeju se, izlaze, više kadrova Beograda noću, vodeći ih do poslednjeg tramvaja.

INT. TRAMVAJ ILI DRUGA LOKACIJA (TIŠE)

Posle svega toga, sede zajedno, vozeći se u tišini na trenutak.

Zatim, Ivan prekida tišinu.

IVAN
Mislim da si me čekala dovoljno za
tu pesmu.

JOVANA
(crveni)
Nikada nisam rekla da ću da
sviram.

IVAN
Nisi rekla to.

Jovana se bori da ne smeši.

Posle trenutka, Jovana uzima violinu.

Ona otvara futrolu. Izvlači violinu. Polako uzima gudalo.

Ivan samo gleda.

Jovana sprema violinu, i pogleda Ivana da vidi da li će je sada fotografisati.

On još uvek nije dotakao kameru. Samo je gleda, smeši se, čeka.

Jovana pravi pauzu pre nego što počne da svira, pa počinje.

To je prelepo. Ivan samo gleda.

KRAJ

Alternativni kraj #1:

Dok svira i počinje da se opušta, Ivan odlučuje da je baš tada uslika.

Kada pritisne dugme za okidač, film se završava tom slikom.

Alternativni kraj:

Kada Jovana završi, vidimo drugu stranu nje. Ivan pravi fotografiju tog trenutka, a film se završava tom slikom.